

Foredrag og Møder.

„Dansk Forening til Kønssygdommenes Bekæmpelse“ afholdt den 26. Februar ordinær Generalforsamling. De fratrædende Medlemmer genvalgtes. I Stedet for afdøde Pastor *Monrad* blev Læge Frk. *Eli Møller* indvalgt i Bestyrelsen. Foreningens Medlemsantal er nu 119.

Professor *Ehlers* indledede derefter Diskussion om *Kønssygdommene og Sygekasserne*.

Efter en kort Indledning, hvori Professoren sammenlignede Spedalskhed, Syfilis og Tuberkulose med tre frygtelige Søstre, mod hvilke man nu er i Færd med at tage Kampen op, udtalte han, at Sygekasserne burde betale deres Medlemmer Sygepenge, ogsaa naar det gjaldt veneriske Sygdomme. Forholdene ved 69 af de københavnske Sygekasser stillede sig saaledes, at ved de 35 ydedes ingen Hjælp til Patienter med venerisk Smitte, de 21 ydede kun Hjælp, naar Patienten blev indlagt paa Hospital, og 13 betalte Sygepenge uden at forlange Hospitalsophold.

Hvis Sygekasserne ved disse saavel som ved andre Sygdomme vilde udrede Udgifterne, vilde de gøre deres til at sætte en Stopper for Sygdommenes videre Udbredelse og spare Udgifter ved Eftersygdommene, som behandles under andre Navne og alligevel tilfaldt Sygekasserne. Professoren nævnte senere, at de værste Smittebærere var Søfolkene, og mente, at Ændringer i Søloven angaaende Matroser med venerisk Sygdom burde foretages. Ligeledes mente Professoren, at Tyendeloven burde stille sig mindre afvisende overfor Tyende, der var beheftet med en af disse Sygdomme, saaledes at der ikke hjemledes Husbonden Ret til at sende et Tyende af Tjenesten, naar det viste sig at have venerisk Smitte, men han skulde være forpligtet til at sørge for dets Indlæggelse til Behandling paa Hospital eller Sygehus.

Politilæge *Levinson* syntes, at man ikke burde rokke ved denne Paragraf i Tyendeloven, da Smittefaren var saa stor. En Husbond maatte have Ret til øjeblikkelig at lade et Tyende gaa, der kunde smitte hans Børn og hele Husstand.

For Sygekasserne talte Forretningsfører *Bergenholtz* og Direktør *Olsen*. Flere Læger deltog i Diskussionen.

Da man gik fra Mødet, faldt følgende Udtalelse mellem nogle af de bortgaaende: „Det

er ogsaa ubehageligt, at her skal være Damer til Stede — jeg tog ikke en Gang min Kone med herhen — — —“.

Ja var det en Sygdom, som Mændene alene bar Lidelserne og Følgerne af, saa var denne Udtalelse berettiget; men naar Kvinderne ogsaa lider under den, og en stor Del iblandt disse kun kender den som en sur Sve, hvis Aarsag de ikke har Begreb om, men som ofte berøver den sundeste Kvinde Moderglæden, saa er vi ligesaa interesserede i at bekæmpe Sygdommen som Mændene.

V. S.

I Anledning af den citerede Udtalelse maa vi bemærke, at vi ikke ser nogen som helst Grund til, at Kvinder ikke skulde kunne være til Stede under en Diskussion angaaende en saa vigtig Samfundsopgave, som Bekæmpelsen af Kønssygdommene er. Selv om der muligvis skulde ofres en lille Smule Finfølelse — og det er slet ikke sikkert, at det er nødvendigt mellem naturlige, fordomsfri Mennesker — paa Sundhedens Alter, vil dette Offer ikke være for stort. Selv om Kvinderne aldrig selv fik varigt Men af de f. Eks. i Ægteskabet erhvervede Kønssygdomme, er det en tilstrækkelig Berettigelse for Kvinderne til at forlange fuld Oplysning, at disse Sygdomme gaar i saa høj Grad ud over Børnene. Og saa er Forholdet oven i Købet det, at de saa hyppige Underlivssygdomme hos Kvinder i mange Tilfælde skyldes tidligere (saakaldet „helbredede“) Kønssygdomme hos Mænd.

Den omtalte Udtalelse viser i en uhyggelig Grad, at den Opfattelse ingenlunde er ualmindelig, at Kvinderne af „Sømmelighedshensyn“ eller af andre Grunde — f. Eks. er det vist sjældent, at en Læge finder sig berettiget til at meddele en Patients Ægtesfælle, at denne behandles for en venerisk Sygdom, eller til at forlange, at Patienten selv gør det, og dette af den meget smukke Grund ikke at volde Forstyrrelse i Ægteskabet — skal holdes ude fra al Kundskab om Livets Gang, at det gamle Ideal af Kvinden som den uskyldige, d. v. s. uvidende unge Pige ikke hører Fortiden til.

Men Sygdommen skaaner hverken de uvidende eller de uskyldige.

Red.

